

и са съгласяваше щото Англичанитѣ да отстъпятъ отъ американскитѣ си владѣния най голѣмитѣ: Канада, Нова Шотландия на двѣтѣ Флориди. Послѣ той прилагаше да са отрежътъ отъ всичката останала земя въ Америка. «Но, прибавяше той, азъ знамъ вашия народъ: той не ще види ползата въ таквизъ мѣрки, не ще рачи да ги изпълни и ще земе да ги сочи съ дързостъ». Тѣзи условия нѣколко години по късно Англия бѣше принудена да приеме, повечето са замениха съ примирителнитѣ билли на лордъ Норта. Този министръ предложи на парламента да са отрече отъ правото да опредѣлява налози въ Сѣверна Америка, да отмѣни всички закони, обнародвани отъ 10 февруария 1763 год., и да даде право на Американцитѣ да си избиратъ управители и военачалници. Парламентътъ са съгласи; избраха комиссари да предложатъ на Америка тѣзи билли, които Давидъ Гертлей проводи на 18 февр. Франклину. Трактатитѣ съ Франца вече бѣхъ подписани, и шесть дни подиръ тѣхното свършване, Франклинъ писа Гертлею «Америка бѣше хвърлена въ пригръдкитѣ на Франца. Тя е двѣйка честна и вѣрна на длъжноститѣ си. Жестокия нейнъ господарь я изблъска изъ вратата, оклевети я ката я заплаши съ смъртъ. Всѣки знае невинността на двѣйката, всѣки зема нейна страна. Нейнитѣ приятели ѝ желаятъ честно съпружество. Тя ще бѣде добра и полезна жена, както бѣше превъсходно честна дъщеря. Челядта, изъ която тя са изгони тѣй унижително, ще желѣе дълго време дѣто я изгуби.